

מח:

נגמר הדין פרק ששי סנהדרין

מסורת הש"ס

נח א מ"י סס ה"י כב כג
 וסמג סס טושי"ע סס:
נח ב מ"י פ"ג מהלכות
 תפילין ה"לכט טו סמג
 עשין כה עור שרי"ע ל"ח
 סתין לג ספ"ק מח:
 ב ג מ"י סס טור שרי"ע סס
 ספ"ק לו:
סא ד מ"י פ"א מהלכות
 חנל ה"לכט ט וס"ד
 מהלכות מלמס ה"לכט ט:
סב ה מ"י פ"א מהלכות
 חנל ה"לכט ט:

תע"פ שלא עיבדו לשמן. פי' הקוטרס הדומה לאו מילחא
היא ולא איכפת לן בה וקשה לר"ת דקיימא לן בהומה
הלכה כרבה ובעיבוד לשמה קיימא לן כרשב"ג כדמוכח בפרק
ההוצקין (גיטין דף נד:) כההוא דלחא לקמיה דר' שאמי אחר ליה ספר

תורה שכתבתי גוילין לא נעבדו לשמן
 אמר ליה יצאמן אחת הפסיד שכר
 ויבא אחת נאמן הפסיד ס"ח ויזין
 לתלמידי כל צור של תפילין לגביל של
 ס"ח דהא ש"ין של תפילין הלכה
 למשה מסיני ומפרש ר"ח דרנא
 דאמר הומוה לאו מילתא היא סבר
 דנבשג"ץ דבעי עיבוד וקשה דא"כ אבי
 דלא סגי בהומוה וקשה דא"כ אבי
 דנבשג"ץ דלא בעי עיבוד לשמה ופ'
 ההבטלה (מנחות דף מ: ופס') ח"ל אבי
 לרב שמואל בר יהודה היא תתלמי
 הדין צננינו לו ודימין מניה דבעי
 להביע לצביעה לשמה והתם מדמי טווייה
 לשמה לעיבוד דהכא וה"ה צביעה
 ויזין דאבי לא קיבלה מויה התסס:
בשלמא פ"ד נבשים פ"ה
 ממה דכסוף הגוילין
 (מנחות דף יב.) משמע דברת לפי שהיה
 סבור דמוצה קולט דאמר שלשה
 טעמים עושה יואב ויזין דלהמלט אי
 אפשר דיעולין לשמורה של אבי יריח

וימות ברעב ולא נתכוון אלא להוריש
 נכסיו לבניו וכירשולמי איבת פלוגתא
 דאמוראי דאיבת מ"ד כבור היה ויזכר
 דקדקדמוי של מזבח היו קולטין ואין
 קולט אלא גבו של בית עולמים
 אבל של עילה אינו קולט ואיבת
 מאן דאמר מאן דכתיב ביה תחכמוני
 דאש השלישי היה טועה אלא
 לפניהם הדרין ברה אמר מוטב יהיה
 צ"ד וירשו בניו את נכסיו ואל
 יהרגו המלך וירשוהו המלך:
 מאי

נבנות אלהים ומלך אלא למאן דאמר נכסיהן לירושין למאן
למלמה לי אלא לאפושי ריתחא ה"נ לאפושי ריתחא בשלמא
למלך היינו דכתיב יונוס יואב אל אהל ה' ויחזק בקרנו
אלא (אצא) כי פה אמות אלא למאן דאמר נכסיהן לירושין
לחיי שעה יושיב בניהו את המלך דבר לאמר כה דיבת
זיול אימא ליה תרתי לא תעביד בהאי גברא אי קטילת לי
אובדו ואו לא שבקיה דליון בלמותיה דלמיה אבון יושיב
דבר ופגע בו וקברתו אמר רב יהודה אמר רב כל
יושב נתיקמו בורעו של דוד אל יכרת מבית יואב זכר
ינופל בחרב וחסר לחם זב מרחבעם דכתיב והמלך ח
במרכבה לנוס ירושלים וכתיב וכול המרכב אשר
מצורע מעוזיהו דכתיב ובחזקתו גבה לבו עד להש
יויבא אל היכל ה' להקטיר על מזבח הקטרת ו
במזבחו מחזיק בפלך מאסא דכתיב דק לעת זקנתו
רב יהודה אמר רב שאחזו פודגרא א"ל מר זוטרא ברי
היכי דמי א"ל ככחט בבשר החי מנא ידע אי בעית
כיה ואיבעית אימא מרביה הוה גמיר לה ואיבעית
וכריתו להודיעם נופל בחרב מיאשיותו דכתיב ויורו
יואמר רב יהודה אמר רב שעשו כל גופו ככברה וחס
ואורוחתו ארוחת תמיד נתנה לו אמר רב יהודה אמר

[illegible]

(א) ע"י פרוק ערך שזכר כ'.

ההסמכה מררייבו. ממך לערן ה' עושי כן ואין זו הזמנה: **אכל נטעו במדבר אסורין**. ואי משום מררייבו למה נאסרין בנגיעת המטה: **במטה הנקדרם עמו**. שנושאין אותו כה לקבורה ורגילין היו לקבורה עמו הלכך אע"ג דמשום מררייבו הוא נאסרין בנגיעה ומדרבנן משום דמיחלמי

בחדרי המטה ואחרי למימור חברים
המטה מותרין אבל במטה שמח צה און
רגילין ולסורו עליה בתכריכי קדורה
און נאסרין ממשו המנהג לכא לכא
מחמת צערא הוא ומשום גזירה נמי
לכא דהא לא מיתלפא בתכריכי המטה:
אסור לכתוב בו משום. להזמנה מיתלפא
היא וקשיא לרבא: הניח בו תפילין כו.

פילין אסור להניח בו
 אבן לאומן עשה לי
 של תפילין עד שלא
 להשתמש בהן חול
 להשתמש בהן חול
 וזהב או שטלה עליהן
 פסולות עור בהמה
 שלא עיבדן לשמן ר"ש

באקדמי בעלמא: אימא כי: כיס שעשא
 תפילין והניח בו תפילין אסור להניח
 בו מעות ומשום כיסא אנטרין
 למימייהו לשמועיהו כרב חסדא דרב
 זיה ולא אומניה לא הוו תשמישי
 מזהב: דבי: גיין וזה: תפילין:
 פסולות. להניח משהו מפייהו:
 טלה עליוס. גיין טפלי כלומר
 חיפון צעור בהמה טמאה: פסולות.

לדמי' כסן (שמותי) למען עשרה
תורה זו: נפיו: א"ע של עשרה.
מור וז' לשון הדומה לן מלת
היא ולא איכפת לן זה: איכ' דוכס'
דמו כה מוסי'. שמת מוטל זה
בכיון מה להסתייע ע"י שילרנ' זה
נגד און ואזי במלחיה ללמיה
פלגינאו: שכני דרפסניא. עניי' היו
ולאחר מיה גוינ' להן ואורגין להן
נגדי' קלוסי' לאחר מיה: ריוני
מלוס. שנתחייבו מיה' לל' שרל'
כיון שמרדו בו דכמי' (א"ע) כל איש
אשר ימרה את פיו וגו': לרסנו.
משמע עני' מגורו וכן הדין: וסלא
הרס' גייס היו לו ואל ידעו מהיכא
ילפי: היינו דכמי' ומלך. השעורבו שמר

במלכות כדי שיחזיבו מיתה למלכות ויהיו נכסיו למלך: **למה לי ומלך**. אז משום דענין מלקותו ירשנו מחמת קורבה בבקר נזות אלוים קני: **ולישעמך**. דמלך למייבו מיתה מלכות נאמר: **אלוים למה לי**. הוה מחיבו ליה משום מלכות: **לפשו ריחא**. דרעיין עליו שלא ירשנו אחר אחאז למימר בשבילי הרבו ובלי פשע: **כי פה אמות**. ביאוש כחיו. לא אהיה גדון למלכות כדי שלא יהיו נכסיו למלך: **למי שפע**. דחיי עמלא דע שייבו הדברים שלמה ויבואו: **כד דבר יואכז וסכ עניי**. משמע דבר וענייה הרבה וקרא כי פה אמות הוא דכתיב ומו לא אלה הכי קאמר ליה דתמי לא מעביד ליה: **כולן נאקיימו בורשו על דוד**. מפני שקיבו שלמה עליו: **לעלות במרכב**. וגבי זו כתיב נמי מרכב אסמכתא לגיזיה שיהו: **מחויק כפך**. אחומו מקל לישען עליו מחמת חולי הגרלים: **סודרגא**. סודר. כי שם החולי אף בלשוננו: **מנא ידע**. רב נחמן: **וארוסתו ארוסת סמדי**. מנא? ונבדולגה היתה לו:

[illegible][illegible]

(א) 'חוספ' מגילה פ"ב
(ב) מנחות מז: גיטין
(ג) 'חוספסא' פ"ד
(ד) סוטה (ה) ג' גרמט: י'
(ו) קננה: ו' ו'ל
(ז) 'חוספ' (ח) גיטין כח:
(ט) פתחת כח: ע"א
(י) חולל מדרק: (כ) גמל
(כא) חתה ר' אבהו: י' גמל
(כב) חתה מתוך שחלה
(כג) 'ע"ש חוס' גיטין מז:
(כד) ע"ש שיעורן 'חוס'
(כה) מנחות מז: ד"ה ע"א

תורה אור השלם

[illegible]

מלכים ב' 6. ואמר לו רב פנחס
אשר רב ונעם לו
ובקרתו וסידרתו רב ונעם לו
אשר שפך אורא מעל
ומעל ביתי אבא
מלכים ב' 7. יהוה על ראש יאב
ואל בנה רב אביו ואב
ורב מיתא יאב ואב
ומערע ומחויב כפר
לחם ברחב ברחב
ספאל 8. וישלח העקל רובעם
את אדרע אשר על הסם
ורובעם לבישראל רב
ורב וימלך רובעם
החפצא
במרכבה ליהושפט
9. וכל המרכב אשר
ירכב עליו חזק וטוב
10. ובחפצו ובה לבו
לחפצו ונעם לו
עליו ויחשד את ה' וכל
הלקיט על מות
הקשרה
רבי הרים ב' 11. ויבן
עליו עמוד וכו'
מקטרת הלקיט ונעם לו
עם הביתים והמזרע
הם בחצו חלם

הבונים בבית יי מעל
וההקדש אשר בנה וכלא
כג 13. סוד יי ליראיו
עבדיו כי החליתי מאד;
מי חזק מלכים ב כה ל

1000